

have vi i Grunden ikke faaet noget andet Svar. Vi have faaet en meget lang Udvikling af den ærede Ministers Mening om forskjellige andre Ting, om Ting, der aldeles ikke var Spørgsmaal om, men om Spørgsmaalet selv har han ikke sagt Andet, saavidt jeg har hørt, end at man kunde sige Ja i visse Tilfælde og Nei i andre, og at det vilde være Justitsministeren, hvem man i Virkeligheden skulde spørge. Den ærede Minister sagde, at der om dette Spørgsmaal kunde skrives en heel Bog og holdes Forelæsninger, og det kan der visseelig; thi den ærede Minister har virkelig holdt Forelæsninger for os om forskjellige Ting. Han henviste først til, om Forespørgslen skulde forstaaes saaledes, om det efter Samvittigheden er ulovligt at handle saaledes som omtalt, men det er dog aabenbart, at det ikke kunde falde noget Medlem af Folkethinget ind at ville spørge den ærede Minister, om hvad der er lovligt eller ulovligt efter Samvittigheden; thi den høitærede Minister kan dog paa ingen Maade gjøre Rede for, hvad de forskjellige Forelæsnings Samvittighed svare paa et saadant Spørgsmaal, thi dette maa overlades deres Samvittighed selv. Altsaa dette gaar aldeles udenfor Forespørgslen. Dernæst kom den ærede Kultusminister til at omhandle det Spørgsmaal, om det er ulovligt i kirkelig Henseende at handle som anført, men det kan dog heller ikke falde noget Medlem af Folkethinget ind, antager jeg, at spørge, om det ifølge de kirkelige Love er lovligt eller ulovligt at sende sine Børn til en katolsk Skole. Der er nemlig her ikke Spørgsmaal om, hvad Følgen bliver for Forelæsnene, naar de gjøre det; i saa Henseende kan det tænkes, at Folkekirken havde eller kunde faae en kirkelig Lov, som sagde; Forelæsnere af Folkekirken, som sende deres Børn til katolske Skoler, ville vi ikke anerkende som Medlemmer af Folkekirken, men saaledes er Spørgsmaalet aldeles ikke stillet. Det gaar slet ikke ud paa, om Forelæsnere vedblive at være Medlemmer af Folkekirken, naar de sende deres Børn til katolske Skoler, men derpaa, om det er ulovligt for dem at gjøre det, altsaa ligefrem, om det er stridende mod de borgerlige Love. I det sidste Foredrag, som den ærede Kultusminister holdt, berøgte han sig paa Loven af 2den Mai 1855, og det er egentlig for at mod-

sigge den ærede Minister paa dette Punkt, at jeg har forlangt Ordet. Den ærede Minister sagde, at Loven af 1855 tillader Forelæsnere at sørge for deres Børns Religionsundervisning udenfor Skolerne ved særligt dertil ansatte Lærere; men det staaer der aldeles ikke Noget om i Loven af 1855, der „staaer Forpligtelsen til Skolegang“, og af Alt hvad der følger derefter, ligesom ogsaa af Lovens Titel og hele Indhold, er det klart, at ved Skolegang forstaaes her at søge de offentlige Almueskoler, Folkekirken Almueskoler. Det hebdver nemlig: „Forpligtelsen til Skolegang bortfalder for de Børn . . .“ og siden tales der om, at man skal lade disse møde til Overhøring i Distriktets offentlige Skole, hvilket altsaa nærmere forklarer, at der ved Skolegang er meent, at gaae i Distriktets offentlige Skole. Der staaer ikke, at de kunne lade deres Børn undervise ved en særlig antaget Lærer, men der staaer, at Forpligtelsen bortfalder for de Børn, hvis Foreldre eller Børger erklære sig villige til selv at sørge for deres Undervisning, altsaa ikke blot ved særlig antagne Lærere, men ogsaa ved at lade dem gaae i hvilken som helst anden Skole; dette sidste er aldeles ikke udelukket ved de Udtryk, der her findes. Ifølge denne Paragraf kunne Forelæsnere lade deres Børn nyde Undervisning hvor som helst, naar de kun lade dem møde i Distriktets Skole ved den offentlige Examen for at prøves, altsaa kan Ingen gjøre Forelæsnere den mindste Hindring i ogsaa at sende dem til de katolske Skoler, naar de kun lade dem møde i Distriktets Skole ved de offentlige Examinere, anden Fortolkning lader denne Bestemmelse sig slet ikke give. Forespørgslen kan ikke her føre til noget videre Resultat. Der maatte indbringes et privat Lovforslag, forsaavidt ikke den ærede Minister eller Justitsministeren skulde i Fremtiden indbringe et Lovforslag i denne Retning; thi at stille den samme Forespørgsel til den høitagtede Justitsminister vilde dog maaskee ikke være tilstrækkeligt. Jeg antager nemlig, at den høitagtede Kultusminister ikke vilde have besvaret denne Forespørgsel idag, efter den Mening, han har udtalt om, at det egentlig var Justitsministeren, der skulde have besvaret den, uden iforveien at have konfereret med vedkommende Kollega derom, og jeg antager derfor